

когато е за паметникъ, важни сж други добродетели, дѣла или каквито и да е тамъ, заслуги. Ти си работилъ най-добросъвестно дваисеть и петъ години, но и дваисеть и петъ вѣка да работишъ все така тая дребна работа, пакъ, за да ти издигнатъ паметникъ, нѣмашъ заслуги. Че кой си ти? Добъръ, честенъ, — добре, но ти въ сжщность си единъ неизвестенъ чиновникъ, както хиляди други, да, и въ сжщность ти не си никой. Какво изразявашъ ти? Казвашъ символъ, — символъ ти е казалъ, министра. Но какъвъ символъ си ти? На какво си символъ? Искали сж хората да представятъ канцеларската неизвестность, нищожество и вдигатъ паметникъ. Но защо съ тебе представляватъ това нищожество? Защо сж те обидили на вѣки тебе? Пъкъ и насъ. . . Не сж хората диванета. . . ще минаватъ — заминаватъ край паметника, ще се питатъ — „тоя пъкъ кой е?“ Ще свиватъ рамене — „дяволъ знае кой е. . . човѣкъ. . . бубулечка. . .“ И кой знае още какво и какъ ли ще се смѣятъ. . . Въ университета, преди да идемъ тамъ, всички се подбиваха съ тебе, смѣха се и. . .

На това „и“ Сийка спрѣ. погледна баща си, който приbledнѣлъ, съ втреченъ предъ себе си погледъ, като че не дишаше, и се поколеба за мигъ — да довърши ли? Самата тя се чувствуваше страшно измжчена и безпомощна, мислитѣ, които презъ говоренето се изясниха, а главно тая, че той, баща ѝ, въ сжщность не е нищо, че наистина, той е безъ нѣкакви изключителни заслуга и дарби, — я настроиха още по-печално и нѣкакъ състрадателно къмъ него и къмъ всичко. Тя се поколеба, но както много често става, именно когато не искашъ да опечалишъ своя близъкъ, щадишъ го въ себе си, тогава изведнажъ, безъ да